

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 527/2014-900000-304.1, sp. zn. 63242/2013-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č. j. 527/2014-900000-304.1, sp. zn. 63242/2013-900000-304.1 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2013, č. j. 29638-12/2013-530000-12, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil porušením právní povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Š. O., registrační značky, mezinárodní poznávací značky CZ, užil dne 3. 2. 2013 v 14:20 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci dálnici D1 v úseku 198,5 km ve směru jízdy Praha, aniž by byl uhrazen časový poplatek způsobem uvedeným v ust. § 21a zákona o pozemních komunikacích a umístěn ve vozidle způsobem uvedeným v ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem a o změně vyhlášky č. 527/2006 Sb., o užívání zpoplatněných pozemních komunikací a o změně vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, za použití ust. § 11 odst. 1 písm. b), ust. § 12 odst. 1, ust. § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 27. 3. 2014 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne žalobce namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož v průběhu ústního jednání nebylo provedeno dokazování. Žalovaný přitom neprokázal, že by žalobce užil vozidlo bez uhrazeného dálničního kupónu v systému časového zpoplatnění, neboť i z úředního záznamu vyplývá, že žalobce zastavil, když vozidlo řídil na parkovišti ležícím mimo těleso dálnice a že nebyl řidičem v době, kdy vozidlo přijelo na čerpací stanici, a že neměl v úmyslu pokračovat v jízdě na dálnici.

Žalobce namítá, že jeho zástupce se žádným způsobem nedozvěděl o nařízeném ústním jednání, jelikož předvolání k jednání mu sice bylo doručováno na požadovanou elektronickou adresu ro.kr@centrum.cz, ale součástí písemnosti nebyl elektronický podpis správního orgánu, který písemnost vydal. Namítá, že na e-mailové adrese má nastaven SPAM filtr jako ochranu před nevyžádanou poštou, který nepodepsané datové zprávy vůbec nepřijímá. K tomuto opatření zástupce žalobce přistoupil na základě legitimního očekávání, že správní orgán bude zasílat písemnosti v souladu s právními předpisy.

Stejného pochybení jako v případě předvolání k ústnímu jednání se měl správní orgán prvního stupně dopustit rovněž při doručování rozhodnutí, čímž byl žalobce zkrácen na právu se proti rozhodnutí odvolat.

Žalobce namítá, že pochybení při doručování se dopustil rovněž odvolací správní orgán, jelikož ve spisové dokumentaci není obsažen žádný doklad o provedeném pokusu o doručování na doručovací elektronickou adresu zástupce. Za den doručení rozhodnutí žalovaného tak žalobce považuje den 26. 3. 2014, kdy došlo k osobnímu nahlédnutí do spisu, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 20 zákona o přestupcích. K doručování doporučeným dopisem zaslaným na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce namítá, že

u takto doručované písemnosti nebylo možné aplikovat účinky doručení fikcí, neboť správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Jelikož písemnost nebyla doručována zákonem předjímáným způsobem, nelze na tento pokus o doručení pohlížet jako na platný.

Na základě shora uvedeného žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 5. 2014 ohledně namítaného neprovedení dokazování poukazuje na rozhodnutí o přestupku. Uvádí, že před vydáním rozhodnutí správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání, v rámci něhož měl žalobce právo se k přestupku vyjádřit, žalobce, resp. jeho zástupce se však k ústnímu jednání nedostavil, ač byl k němu náležitě vyzván.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že by měl žalobce zastavit, když vozidlo řídil na parkovišti ležícím mimo těleso dálnice. Žalovaný s poukazem na spisový materiál uvádí, že žalobce byl zastaven na výjezdu z čerpací stanice OMV na dálnici D1, přičemž na čerpací stanici je možný vjezd a výjezd pouze po dálnici D1. Vjezd na čerpací stanici ani výjezd z čerpací stanice nejsou označeny dopravními značkami „konec dálnice“ a „dálnice“, je tedy zřejmé, že vozidlo bylo užito v systému časového zpoplatnění. Jako nepravdivé považuje žalovaný rovněž tvrzení, že žalobce nebyl řidičem vozidla v době, kdy přijelo na čerpací stanici.

K doručování písemností na e-mailovou adresu ro.kr@centrum.cz žalovaný uvádí, že pokud žalobce požádal správní orgán o doručování písemností na tuto adresu, měl současně zabezpečit hladký průběh doručování písemností, neboť správní orgány nemohou ovlivnit ani zodpovídat za způsob nastavení e-mailu žalobce. Pakliže žalobce požádal o zasílání písemností na e-mail, měl předpokládat, že mu budou písemnosti tímto způsobem zasílány, a měl si ve svém zájmu e-mailovou schránku kontrolovat. Chce-li mít žalobce jistotu v obdržení písemností ze strany správních orgánů, může podle názoru žalovaného využít možnosti si zřídit datovou schránku a eliminovat tak problémy s přijímáním e-mailových zpráv. Nadto žalovaný uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že písemnost „Nařízení ústního jednání a předvolání zástupce obviněného k ústnímu jednání po podaném odporu“ byla doručována na požadovanou elektronickou adresu a vzhledem k tomu, že žalobce neodeslal potvrzení převzetí písemnosti a zpráva se nevrátila jako nedoručitelná, zaslal správní orgán tuto písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. Protože si zástupce žalobce písemnost nevyzvedl, byla doručena uplatněním tzv. fikce doručení. Stejným způsobem bylo postupováno i v případě opakovaného doručování předvolání k jednání, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného bylo podle názoru žalovaného doručeno v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu uplatněním tzv. fikce doručení dne 27. 1. 2014. K nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku tak došlo ve lhůtě k projednání přestupku.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází spis Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby dopravní policie, Dálničního oddělení Chrlice obsahující odevzdání věci ze dne 26. 2. 2013, odevzdání věci sepsané na místě, úřední záznam Policie ČR ze dne 22. 2. 2013 a fotodokumentaci.

Dne 8. 3. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Proti tomuto příkazu žalobce podal včasný odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce R. K., prostřednictvím veřejné datové sítě do elektronické podatelny podatelna530000@cs.mfcr.cz.

V reakci na podaný odpor správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 25. 9. 2013 v 10:00 hod. Písemnost „Nařízení ústního jednání“ byla žalobci doručována jednak na adresu trvalého pobytu zmocněnce, jednak na elektronickou adresu Převzetí písemnosti zmocněnec žalobce nepotvrdil. Následně správní orgán opakovaně nařídil ústní jednání na den 15. 10. 2013 v 10:00 hod. Písemnost byla žalobci doručována na elektronickou adresu Protože zmocněnec žalobce opětovně nepotvrdil převzetí písemnosti, doručoval správní orgán „Nařízení ústního jednání“ prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Zmocněnec žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, proto ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce.

Dne 5. 11. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 29638-12/2013-530000-12, které bylo doručováno na e-mailovou adresu Jelikož zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti, následně bylo rozhodnutí doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce.

Dne 25. 11. 2013 bylo do elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně doručeno prostřednictvím e-mailové zprávy blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu zaslanou jak na e-mailovou adresu, tak následně na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, ve lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2014, č. j. 527/2014-900000-304.1, sp. zn. 63242/2013-900000-304.1, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že v průběhu ústního jednání nebylo provedeno dokazování, soud připouští, že podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je řízení o přestupku obecně vedeno zásadou ústnosti, která spočívá mimo jiné v tom, že správní orgány rozhodují v tomto typu řízení zásadně na základě důkazů, které byly provedeny před správním orgánem, a to v přítomnosti obviněného. V projednávaném případě proběhlo ústní jednání dne 15. 10. 2013, přičemž z protokolu o ústním jednání nevyplývá, že by v jeho průběhu bylo provedeno nějaké dokazování. Je však nutné zohlednit, že ústní jednání proběhlo v daném případě v nepřítomnosti žalobce, jelikož tento se k nařízenému jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán (zákonností předvolání se soud zabýval v rámci dalších žalobních námitek), a že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí vycházel toliko z listinných důkazů – z policejního spisu. Za dané situace tedy soud považuje za dostačující, pokud listinné důkazy, z nichž správní orgán vycházel, byly před vydáním rozhodnutí součástí spisového materiálu, což nepochybně byly.

Tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno, že by žalobce užil vozidlo bez uhrazeného dálničního kuponu v systému časového zpoplatnění, soud nepřisvědčil. Jak z úředního záznamu Policie ČR ze dne 22. 2. 2013, na který žalobce poukazuje, tak z Odevzdání věci sepsaného na místě ze dne 3. 2. 2013 a z Odevzdání věci ze dne 26. 2. 2013, jejichž obsah nebyl žalobcem zpochybněn, vyplývá, že žalobce byl zastaven na výjezdu z čerpací stanice OMV na dálnici D1, přičemž vjezd na tuto čerpací stanici a výjezd z ní je možný právě pouze po dálnici D1. Jelikož vjezd z dálnice na čerpací stanici není označen dopravní značkou „konec dálnice“ ve smyslu ust. § 12 písm. s) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 30/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a stejně tak výjezd z ní není označen dopravním značením „dálnice“ ve smyslu ust. § 12 písm. r) téže vyhlášky, je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo užito v systému časového zpoplatnění. Rovněž tvrzení, že žalobce nebyl řidičem vozidla v době, kdy přijelo na čerpací stanici, nemá oporu ve spisovém materiálu, jelikož z výše uvedených dokumentů vyplývá, že policejní hlídka zřetelně viděla, že řidičem vozidla příjíždějícího i odjíždějícího vozidla byla stejná osoba, tedy žalobce.

Podstatná část žalobních námitek směřovala k nezákonnosti doručování písemností (předvolání k ústnímu jednání, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného) žalobci, resp. jeho zmocněnci.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zaštižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu se písemnosti, které se doručují do vlastních rukou adresáta, na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Jak vyplývá ze správního spisu, první podání zmocněnce žalobce učiněné vůči správnímu orgánu prvního stupně (tj. podání odporu proti příkazu ze dne 24. 2. 2013) obsahovalo mimo jiné pod bodem III. výslovnou žádost o zasilání veškerých písemností v rámci tohoto řízení na e-mailovou adresu Žádost téměř totožného znění, a to včetně doručování písemností odvolacím správním orgánem, obsahovalo rovněž blanketní odvolání ze dne 25. 11. 2013. E-mailovou adresu je proto nepochybně nutné považovat za adresu pro doručování podle ust. 19 odst. 3 správního řádu. O této skutečnosti ostatně nebylo mezi stranami sporu.

Co se týče doručování předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce nepochybně, že správním orgánem prvního stupně byl učiněn pokus o doručení předmětných písemností na uvedenou e-mailovou adresu, namítá však, že součástí datových zpráv nebyl elektronický podpis správního orgánu, který písemnosti vydal. Této námitce soud nemohl přisvědčit. Soud nijak nerozporuje argumentaci žalobce týkající se nutnosti elektronického podpisu dokumentů zasílaných správními orgány. Ze znění ust. § 69 odst. 3 správního řádu je zřejmé, že pokud se na žádost účastníka řízení má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy "otisk úředního razítka" a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem (v poznámce pod čarou zde správní řád odkazuje na zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“). Obdobně podle ust. § 11 odst. 2 zákona o elektronickém podpisu lze k podepisování nebo označování dokumentu v podobě datové zprávy, jehož prostřednictvím činí úkon osoba uvedená v odst. 1 písm. a) až c) - tzn. mimo jiné stát, užít pouze uznávaný elektronický podpis nebo uznávanou elektronickou značku. Soud nicméně nemá důvodné pochybnosti o tom, že těmito povinnostem správní orgán prvního stupně v daném případě dostál.

Žalobce na podporu svého tvrzení, že součástí předvolání k ústnímu jednání nebyl elektronický podpis, poukázal na „potvrzení o odeslání předvolání“, žádný takto nazvaný dokument však správní spis neobsahuje. Naproti tomu soud ze správního spisu zjistil, že jak

dokumenty, kterými byl žalobce předvoláván k ústnímu jednání (Nařízení ústního jednání a předvolání zástupce obviněného k ústnímu jednání po podaném odporu), tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou elektronicky podepsány Ing. F. W., tedy osobou, jejíž jméno je na všech těchto dokumentech uvedeno na místě podpisu, obsahem rozhodnutí je navíc na místě otisku úředního razítka slovní spojení „otisk úředního razítka“. Ačkoliv součástí správního spisu není žádný dokument, z něhož by bylo možné s jistotou dovodit, zda byla elektronicky podepsána i vlastní těla jednotlivých e-mailových zpráv či nikoliv (i když je to velmi pravděpodobné, vzhledem k tomu, že jak předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 15. 10. 2013, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly odeslány z e-podatelny správního orgánu prvního stupně – jak vyplývá z naskenovaných dialogových oken jednotlivých e-mailových zpráv), rozhodné podle názoru soudu je, že elektronický podpis obsahovaly vlastní dokumenty vydané oprávněnou úřední osobou (tj. vlastní předvolání k ústnímu jednání či rozhodnutí). Právě předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí byly totiž v daném případě těmi „dokumenty v podobě datové zprávy, jehož prostřednictvím činí správní orgán úkon“ ve smyslu ust. § 11 odst. 2 zákona o elektronickém podpisu, k nimž zákon váže povinnost připojení uznaného elektronického podpisu.

I kdyby soud uvěřil tvrzení žalobce, že se o zasílaných dokumentech nedozvěděl, jelikož měl na e-mailové adrese nastavený SPAM filtr, na základě něhož nebyly přijímány nepodepsané datové zprávy, nezbyvá než konstatovat, že tuto nemožnost seznámit se s příslušnými elektronickými zprávami si způsobil zmocněnec žalobce svým vlastním jednáním. Doručování e-mailem ze strany veřejné moci není na rozdíl od datových schránek jakkoli garantované a průkazné, a proto také procesní předpisy vážou účinnost doručování tímto způsobem na aktivní jednání na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě. Komunikace prostřednictvím elektronických adres s sebou vždy nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, tato rizika však na sebe účastník řízení dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Zmocněnec žalobce si měl být vědom, že pokud sám omezuje možnost doručení zpráv, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uzavírá, že postup, kterým byly jak předvolání k ústnímu jednání, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobci, resp. jeho zmocněnci doručovány, byly zcela v souladu se zákonem a žalobce tímto postupem nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Zprávy obsahující předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se nevrátily zpět jako nedoručitelné a zmocněnec žalobce její převzetí nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdil, proto správní orgán v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu tyto dokumenty následně doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Jelikož si zmocněnec žalobce žádnou ze zásilek ani v úložní době nevyzvedl, byly písemnosti doručeny náhradním způsobem v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Nad rámec uvedeného soud nerozumí námitce, že doručováním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být žalobce zkrácen na svém právu se proti tomuto rozhodnutí odvolat, jelikož, jak je zřejmé ze spisu, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zmocněncem žalobce ve lhůtě podáno, byť jen v podobě odvolání blanketního.

Pokud jde o doručování rozhodnutí žalovaného, soud má i zde za prokázané, že žalovaný učinil pokus o doručení rozhodnutí na e-mailovou adresu požadovanou zmocněncem žalobce. Vycházel přitom z naskenovaného dialogového okna e-mailové zprávy připojené k vyjádření k žalobě, z něhož je zřejmé, že zpráva obsahující rozhodnutí o odvolání byla dne 15. 1. 2014 zaslána z e-podatelny žalovaného na e-mailovou adresu Ohledně zbývajících argumentace týkající se doručování (především ohledně elektronického podpisu) soud odkazuje na závěry uvedené výše. Rovněž v případě rozhodnutí žalovaného je ze správního spisu zřejmé, že jeho součástí je elektronický podpis Mgr. Ing. P. P., i žalovaný tedy naplnil povinnosti vyplývající z ust. § 69 odst. 3 správního řádu a z ust. § 11 odst. 2 zákona o elektronickém podpisu. Vzhledem k tomu, že ani v případě rozhodnutí žalovaného nebylo ze strany zmocněnce žalobce převzetí písemnosti potvrzeno, byla tato následně zaslána prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Zmocněnec žalobce nebyl zastižen při doručování zásilky dne 17. 1. 2014 a nevyzvedl si ji u provozovatele poštovních služeb ani v desetidenní úložní době, rozhodnutí žalovaného proto bylo doručeno v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu uplatněním tzv. fikce doručení dne 27. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že přestupek byl spáchán dne 3. 2. 2013 a k nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku došlo jeho doručením fikcí dne 27. 1. 2014, jednoroční lhůta k projednání přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích byla v daném případě zachována. Proto soud neshledal důvodnou ani námitku, že k doručení rozhodnutí žalovaného došlo až po uplynutí lhůty zániku odpovědnosti za přestupek.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová